

Memoriranje ne znači učiti napamet riječi nego misli. Treba u pamet utuviti misaone skupine. Riječi se tada nameću same po sebi. Posebno treba zapamtiti prvu i posljednju rečenicu odsjeka.

Konačno, napisana i naučena propovijed nije još prava propovijed. Bezzel kaže da se propovijed mora roditi dvaput: u radnoj sobi i na propovijedaonici. Sve što se zbiva u sobi tek je priprava za pravo rođenje na propovijedaonici. Ipak, prema pripravi ravnat će se i mjera koncentracije kao i konkretiziranje. Samo nepripravljeni propovjednik poseže za tehnikom patosa, vikanja, upadnog uplivanja. Oni odavaju njegovu nesigurnost.

Neposredno prije samog nastupa potrebno je da se propovjednik pomoli. To je čas kad on treba da padne na koljena. Propovjed također svršava tihom molitvom. Propovjednik zazivlje Duha Svetoga da njegovu (u stvari Božju) riječ učini plodnosnom. Dobro je prije svakog nastupa pred vjernicima, pasti na koljena. Dobri plodovi neće izostati.

Uvjeren sam da je Bonnhoffer svoj način propovjedanja stekao slušajući poticaje Duha, pa zato svaki onaj koji izlazi pred zajednicu da joj navijesti Božju riječ »nek otvori uho da čuje što Duh poručuje crkvama« (Otkor 2,7).

O. Franjo Carev

NOVA TEOLOŠKA RAST

Novomodernistički teologi oznanjajo novo rast v teologiji, češ da je tridentinski koncil zamrznil znastveno delo na razvoju in rasti teologije. Sedaj da se nam obeta prava pomlad teološkega razvoja. Vse to se lepo sliši in razvoja je vsak normalen človek vesel, če bi res što za razvoj, ne pa morda za pravo deformacijo teološkega nauka. Znaki pa so zaskrbljujoči.

Hitri razvoj moderne tehnike in z njo povezane civilizacije je zares močno spremenilo življenje ljudi. Tega nihče nemore zanikati. A vendar obstoja resen pomislek, ali morajo take zunanje spremembe vplivati na vsebino nauka kot je Kristusov Evangelij? Mar se res morajo verske resnice danes drugače razlagati kot nekoč? Ali je potrebna prav nova razloga verskih resnic? Ali ne vključuje nova razloga resnic tudi drugačno pojmovanje resnic in s tem se prav za prav vera že v biti speminja? Vstajenje človeških teles, ena najtežjih verskih resnic, bo gotovo deležna kot prva korekture. A kaj je Kristus učil o tem vstajenju? Ali samo upravičeni njegov nauk po svoje razlagati samo zato, ker se je življenje ljudi spremilo? Mar niso take zahteve vendrale pretirane? Sprememba naše vere bi na nek način pomenilo tudi gotovo zgrešenost vere, ki jo je Cerkev v prejšnjih stoletjih oznanjala. Toda kako je mogoče kaj takega vskladiti z naukom Cerkve o prisotnosti Sv. Duha in njegovega varstva, ki je zagotovljena Cerkvi?

Še mnogo takih vprašanj se vsiljuje mislečemu verniku in zlahka bo prišel do spoznanja, da taka transmutacija verskih resnic nikamor ne pelje, razen v duhovno razsulo. Zategadelj mo-

ramo postati iskreno kritični do vseh neomodernističnih izvajanj in ostati trdni na jasnih naukih in načelih Cerkve in njenega učiteljstva. Učiteljstvo Cerkve ima posebno varstvo Sv. Duha, ki je zaneslivejše od samozvane karizmatične »navdihnjenosti« posameznih teoloških pisateljev.

Vem, da nekateri to delajo s plemenitim namenom, da bi ljudem, ki so se Bogu odtujili, spet Boga in vero približali. A prepričan sem, da tistim, ki so se pogreznili v materializem, ne taka in ne drugačna razlaga verskih resnic ne bo pomagala. Take lahko spreobrne le sunek milosti od zgoraj, ali pa suhek neizogibnega trpljenja. In zlasti za trpljenje je vsak človek dovzeten. Če ga kaj more pripraviti k razmišljanju, potem je to gotovo trpljenje.

Ali je svetništvo vsakdanja in navadna pot?

Po mnenju nekaterih modernih teologov menda celo svetništvo ni nebon poseben podvig. Človek mora povsem mirno in skromno prehoditi svojo življenjsko pot. Naj ne priželjkuje nič izrednega, naj celo ne prosi za posebne milosti, ampak naj se preda valu povprečnosti, ki da je znak prave krščanske ponižnosti. Mar je tako pisanje po katoliških nazorih res povsem pravilno? V prvem zvezku »Življenja svetnikov« v uvodu pri poglavju »Misli za sklep«, pa takole beremo: »K višji in najvišji svetosti so poklicani vsi kristajni brez razlike stanov in poklica. Nobenemu udu božje Cerkve dostop k svetosti ni zaprt, vsakemu je dana možnost, da ga Bog pokliče in vodi po svoji milostni izbiri. Vsak poklicani doseže svetost, če junaško in stanovitno živi iz prijetih milosti« (stran 57). Živeti svetniško se potemtakem pravi junaško živeti, to pa ni tako enostavno in vsakdanje, kot si to morda ta ali oni misli. Svetništvo je zares herojstvo, le da je to pri nekaterih svetnikih bolj vidno, pri drugih pa manj. Tako je in tako bo. Zato menim da ni nobene potrebe, da se nauk o duhovnosti in svetništvu revidira, če je kdo, ki bo to spreminjal, potem je to edino Sveti Duh. Njegovemu vodstvu se podrejamo in pustimo zato raje svetno modrost postrani. Duh je, ki ožiljava! Spiritus est qui vivificat! Zato je Cerkev v vseh časih imela svetnike in ravno svetništvo je po drugi strani bilo vedno živ dokaz prisotnosti božjega Duha v njej.

Vilko Šolinc

»NAROD BOŽJI I AUTORITET BISKUPA«

Pod gornjim naslovom pokušao je Vilko Šolinc u »Službi Božjoj« (XII, 1972,2) objasniti neke stvari iz dokumenta naših biskupa: »Crkveno učiteljstvo i rast vjere« (Zagreb, 1971). Unatoč dobroj volji i nastojanju koje je uložio njegovo se objašnjenje ne bi moglo prihvatiti. No slažemo se »da je od velike koristi, ako se stvari dobro sagledaju i pojmovi pročiste« (str. 131).

Na tvrdnju spomenutog dokumenta: »Tim Duhom obdaren je svaki vjernik, i zbog toga je cijela Crkva kao narod Božji kraljevski, svećenički i proročki narod« nije opravdana primjedba Šolinčeva: »Ali se ovdje ništa ne objašnjava da se taj duh (m. op) ne daje svima u jednakoj mjeri (m. op)« (str. 131). Do-